

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

havde den politiske magt inde på rigsdagen. Derfor kan sådanne ønskedrømme måske være meget interessante at spekulere på, men foreløbig foreligger situationen ikke, og det er min opfattelse, at den politiske stræben derfor må gå ud på, at man under fælles ansvar giver sig i kast med opgaver af denne størrelsesorden ud fra god vilje fra alle sider.

Ved novemberforliget om skatterne, der nu har bragt en effektiv købekraftsbegrænsning på 300—400 mill. kr., kom man et stykke af vejen, og man var kommet længere, om regeringens forslag dengang var blevet fulgt. Det havde sikkert også været af stor værdi, om socialdemokratiet dengang var kommet med et tilbud om at holde visse forbrugsafgifter udenfor pristallet, men det er forsåvidt kun historie nu; jeg vil dog gerne minde om, at regeringen allerede dengang tilkendegav, at nye foranstaltninger ville blive nødvendige.

I relation til spørgsmålet om, hvorvidt der fra andet politisk hold kunne stilles et fælles kriseprogram op, må det ikke overses, at oppositionen stod meget langt fra hinanden med hensyn til sin principielle opfattelse af, hvordan den øjeblikkelige krise skulle løses ved forhandlingerne i februar måned.

Ved bedømmelse af regeringens indsats skylder man også at tage hensyn til de meget betydelige vanskeligheder, der forelå, da regeringen tiltrådte, og hvis internationale islæt sandelig ikke er blevet mindre i den forløbne periode. Importoverskuddet i august — det største i landets historie — var på 185 mill. kr. og gennemsnitlig 10 mill. kr. pr. måned i hele 1950. Kreditmulighederne var meget begrænsede. Første kvote i den intereuropæiske betalingsunion var omtrent opbrugt.

Prisforhøjelserne fortsatte, og bytteforholdet forringedes stadigt, og opsparringsviljen i folket havde ved devalueringen fået et grundskud. Hele den prisbevægelse, der fulgte efter, gjorde, at folk købte varer ud fra den betragtning, at det i dag var faste værdier; ingen vidste, hvordan kronens købeevne vilde være, man regnede med, at det ville være dyrere i morgen end i dag.

Allerede straks efter devalueringen fremsatte mit partis daværende økonomiske ordfører, den nuværende højtærede indenrigsminister, advarsler om, at man måtte gribe til alvorlige foranstaltninger, for at ikke inflationen skulle tage fart. Nationalbanken advarede ligeledes, men det varede længe, inden disse advarsler blev hørt. Vi kender

bemærkningen, at vi lå lunt i svinget, senere begyndte det at blæse om hjørnerne. Yderligere vanskeligheder er kommet til. Den dansk-tyske handelsoverenskomst er i dag ikke meget værd, importstopet gælder nu til 1. juni, såvidt man kan forstå af bladene. Englænderne vægrede sig ved at komme vort berettigede krav om prisforhøjelse i møde, den prisforhøjelse, som socialdemokratiet havde indregnet i sin balanceplan. Som følge af Koreakrigen opstod der ret hurtigt knaphed på råvarer, og prisstigningerne fortsatte med stigende hastighed.

Under disse forhold må den enkelte rigsdagsmand og det enkelte parti gøre op med sit ansvar overfor situationen og afgøre, hvor stort et bidrag man føler sig forpligtet til at yde, for at opgaven kan blive løst på den for landet bedst mulige måde.

Under efterårets debatter manglede det jo ikke på stærke ord fra nogen side. Jeg skal ikke prøve at analysere, hvem der har brugt de stærkeste — enten den nuværende regerings folk eller oppositionen —, men igennem alle disse taler gik en understrøm af, at der måtte foretages drastiske indgreb, og at det hastede.

Denne situation kendte den nuværende regering, da den tiltrådte, såvel som den regering, der demissionerede den 26. oktober f. å. Derfor tror jeg heller ikke, regeringen regnede med, at dens tilværelse skulle blive en dans på roser. Måske kunne der også være grund til i denne forbindelse at bede oppositionen om at anvende knap så store armsving, som tilfældet har været, og jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at når han taler om skærpe af vareforsyningsloven, ved det ærede medlem meget vel, at det var en nødvendig konsekvens af den vareknaphed, som nødvendiggør allokationer. Og — som jeg sagde under debatten om denne lov — hvis jorden begynder at dreje den anden vej, falder skyggerne jo anderledes.

Iøvrigt vil jeg sige til det ærede medlem, at han var i dag, i modsætning til hvad han personlig plejer at være, ikke særlig elskværdig. Først da det ærede medlem kom ind på begrebet musik, som det ærede medlem jo er særlig sagkyndig i, og som jeg i al beskedenhed også har en lille smule forstand på, syntes der at komme lidt af den gamle, milde og glade tone over det ærede medlem. Jeg vil derfor bede ham om, inden vi slutter, at tage sordinen frem og sætte den på det instrument, han tilsidst ønsker at blæse på — det kunne vi alle sammen have gavn af at lytte til. Men hvis man i tide fra regeringens side havde gre-